

forældre, der fordeler sig med 120, der foretrækker en religiøst veldisciplineret skole, og 80, som hellere vil have fritænkeri ad maoistiske baner.

Hvis der er en særlig høvdingeskikkelse blandt forældreflertallet, vil den pågældende måske få 90 stemmer, mens de resterende 30 stemmer spredes ud over en halv snes andre kandidater, som hver får mellem én og fem stemmer.

De 80 fra mindretallet har anderledes styr på deres vælgere og kan ved valgtilrettelæggelsen sikre sig, at hver af deres syv kandidater får 11-12 stemmer. Til skolenævnet vil herefter være valgt én person fra flertallet og syv fra mindretallet.

I praksis vil man vel ikke opleve helt så outrerede eksempler, men marginen er, som det fremgår af det anførte, meget bred til, at et skolenavn kan blive sammensat, så princippet ét medlem/én stemme kommer til at virke helt forfejlet.

I det politiske liv har man jo forebygget den tilsvarende misere ved at lave partilister, således at overskydende stemmer på en enkelt af partiets kandidater kommer de andre kandidater til gode. Ved skolenævnvalg vil det imidlertid være upraktisk og ulykkeligt, om man kom ind på at opstille formelle partilister.

I det foreliggende forslag til skolelov §§ 8, 17, 18 og 19 er problemet løst gennem en stemmepointsordning.

I det anførte eksempel vil ordningen medføre, at flertalsmedlemmet kan stemme i skolenævnet med omkring 800 points, mens de syv mindretalsmedlemmer hver stemmer med omkring 100 points.

Afstemninger vil formentlig i skolenævnet som i andre lignende forsamlinger høre til de absolutte undtagelser. Man taler sig til rette, men derfor er afstemningsreglerne naturligvis alligevel vigtige. De er bestemmende for, hvor forligsøkvator vil gå i lidt mere omtvistede spørgsmål og helt afgørende i de få tilfælde, hvor sagerne går i hårdknude.

Stemmepointsordningen vil teknisk være meget let at administrere.

Den vil næppe i mange af de praktisk forekommende tilfælde føre til nogen særlig dominerende indflydelse for en enkelt person. Er der imidlertid én person, som virkelig har den altovervejende opbakning hos forældrene, kan der ikke være noget urimeligt i, at han — for den tidsbegrænsede periode, hvor skolenævnvalget gælder — også får en tilsvarende stærk indflydelse i afgørelser vedrørende skolens styrelse.

Reglerne i § 10, stk. 2 og 11, om, at ca. halvdelen af nævnsmedlemmerne udskiftes hvert år, betyder, at man næppe i praksis vil komme til at opleve mange tilfælde, hvor et enkelt nævnsmedlem kan stemme med større vægt end ca. 20 pct. af stemmerne i skolenævnet, og man vil næppe nogen sinde komme over 30-35 pct.

I forslaget § 18 er indsat den mindretalsgaranti, at skolenævnsvedtagerler kræver mindst 2/3 af stemmerne, og i § 19 er institueret forældreafstemninger, som er overordnede i forhold til skolenævnene.

De anførte indvendinger mod stemmepointsordningen er derfor ikke holdbare. Om der i praksis vil vise sig uforudsete ulemper ved systemet, kan man naturligvis ikke på forhånd udtale sig om. Imidlertid findes skolenævnene at være en velegnet forsøgsmark til gennemprøvelse af systemet. Hvis dette i den foreslåede form viser sig velegnet i praksis, bør det formentlig anvendes på mange andre områder i bestræbelserne på at nedbryde det papirvælde, som er en af det moderne samfunds sygdomssvulster. Erfaringerne fra skolenævnene vil jo muligt give anledning til at anvende et stemmepointssystem i nogen anden form end den nu foreslåede, men i så fald har ordningen gjort sin gavn.